

NỖI BUỒN CÒN LẠI

****-----

VĂN NGUYỄN DƯỠNG-2

1.

Em cho anh nỗi buồn còn lại
Của đôi mắt lưu ly, giọt lệ pha lê...
Dưới đáy biển có nhiều đôi mắt lưu ly,
Có nhiều đôi mắt lạ kỳ
Cũng buồn như đôi mắt em
Dưới ánh đèn gục khóc trong đêm.

Đêm Noel anh nhận ra em
Trong tiếng nhạc đệm bài ca tình buồn nào đó.
Đôi mắt em ướt lệ
Giọt lệ pha lê, làm tan biến trong cơ thể
những giọt rượu mạnh nóng bỏng trên môi.
Như giấc mơ, anh thấy tái tê
Thì ra em là Lệ,
người yêu cũ của anh,
vợ của Phiên...

Phiên, người lính chiến,
đã theo anh khắp quãng đồng xanh
trong những ngày quân hành.
Phiên, với tiếng hát trong thanh,
Đã cưới Lệ trong tay anh.

2.

Em đã đi trong đêm,
dưới ánh đèn vòng piste nhỏ,
Như đi trong vùng sa mạc cuộc đời
Điệu valse xoay tròn của thế kỷ chiến tranh.
Điệu valse của Phiên, Lệ, và anh.
Em từ đồng xanh ra đô thị,
Anh từ vĩ tuyến về miền Nam,
Phiên từ chiến binh thành tàn phế,
Mình đi trong thế hệ của nhiều giấc mơ...

3.

Em còn bơ vơ -trước những con mồi-
Trong tiếng nhạc đêm êm đêm,
Trong giọt rượ mạnh đốt cháy cơ thể,
Trong tiếng hát lê thê -của người ca sĩ-
buồn, dứt quãng trong đêm...
Tay em còn ôm nhiều thân thể,
Còn ôm một thân thể -tàn phế-
của người chồng
sống sót trong chiến tranh...

4.

Em cho anh nỗi buồn còn lại
Của đôi mắt lưu ly,
Giọt lệ pha lê,
Để anh khóc cho em
Những ngày
Có tiếng nhạc đệm
điệu valse gây
của thế kỷ nhiễu nhương...

VĂN NGUYỄN DUỠNG
Trích “VÙNG ĐÊM SƯƠNG MÙ” 1966.